

Sygn. akt VI A Ca 1511/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Jacek Sadowski (spr.)

Sędziowie: SA Agata Wolkenberg

SO (del.) Aleksandra Kempczyńska

Protokolant: sekr. sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko Szpitalowi (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 maja 2014 r.

sygn. akt IV C 310/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) S.A. w Ł. na rzecz Szpitala (...) w W. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1511/14

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w Ł. w pozwie skierowanym przeciwko Szpitalowi (...) w W. wnosila o zasądzenie kwoty 162.760,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty. Jako podstawę swojego roszczenia wskazywała umowę gwarancyjną zawartą dnia 13 lutego 2013 r. z A. C., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B., który był wierzycielem pozwanego. Jak wywodził powód, na skutek wykonania umowy gwarancyjnej (zapłacenie wierzytelności pozwanego na rzecz A. C.) ma on roszczenie o zwrot równowartości spłaconej wierzytelności.

Pozwany nie uznał powództwa i wnosil o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalil wniesione powództwo.

Podstawą rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji były następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

Pozwany Szpital (...) w W. w dniu 16 lipca 2012 r. zawarł, w trybie udzielenia zamówienia publicznego, umowę z A. C., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B.. Przedmiotem tej umowy była wymiana niesprawnego systemu sygnalizacji pożaru w Pawilonie nr (...), w tym obejmowała dostawę i instalację urządzeń systemowych, zgodnie z zatwierdzonym projektem, specyfikacjami technicznymi wykonania i odbioru robót oraz przedmiarem inwestorskim. W umowie zastrzeżono, że wykonawca nie może bez pisemnej zgody zamawiającego i organu założycielskiego szpitala przenieść wierzytelności wynikającej z niniejszej umowy na osoby trzecie. Po wykonaniu umowy, A. C. wystawił fakturę na kwotę 188.919 zł brutto. Faktura miała być zapłacona do dnia 24 stycznia 2013 r.. Pozwany szpital nie dokonał zapłaty.

W dniu 13 lutego 2013 r. A. C. zawarł z (...) S.A. w Ł. umowę gwarancyjną, na podstawie której powód zobowiązał się „do odzyskania przysługujących A. C. wierzytelności względem szpitala”. Powód zobowiązał się do uzyskania powyżej wskazanych należności w terminie 14 dni od zawarcia tej umowy. Zgodnie z umową, powód na zasadach określonych w art. 391 k.c. przyjął na siebie odpowiedzialność za brak zapłaty w ustalonym terminie. Powód mógł zwolnić się od odpowiedzialności gwarancyjnej i obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę równowartości niezapłaconego zobowiązania. Strony ustaliły, że w przypadku dokonania przez powoda zapłaty równowartości zobowiązania objętego umową, powód uzyska roszczenie względem szpitala o zwrot zapłaty wraz z odsetkami za opóźnienie.

Pismem z dnia 18 lutego 2013 r. powód i A. C. poinformowali Szpital (...) w W. o zawarciu umowy gwarancyjnej oraz o udzieleniu pełnomocnictwa do dochodzenia wierzytelności. Pismem tym poinformowano także, iż w przypadku braku zapłaty zobowiązania przez szpital, podmiotem zobowiązanym do płatności będzie powód i wtedy szpital powinien kierować wpłaty do powoda. Pozwany szpital nie zapłacił w wyznaczonym terminie wierzytelności należnych A. C. i w następstwie równowartość zobowiązania została wypłacona mu przez powoda, W dniu 27 lutego 2013 r. powód poinformował pozwanego szpital, że dokonał spłaty równowartości zobowiązania i jednocześnie wezwał pozwanego do spłaty należności kwoty głównej, tj. 145.000 zł oraz odsetek za opóźnienie w płatności w kwocie 1 755,89 zł. Szpital żądanej kwoty nie zapłacił.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, sąd okręgowy uznał wniesione powództwo za niezasadne. Jak wskazał, przepisy obowiązujące od dnia 22 grudnia 2010 r. (art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej, art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej) wymagają dla dokonania jakiegokolwiek czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela w stosunku do samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej zgody podmiotu tworzącego ten zakład. Sąd okręgowy podniósł przy tym, że pojęcie „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela” należy rozumieć szeroko i objąć nim wszelkie czynności prawne dotyczące zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, których celem jest zmiana wierzyciela. Istotne jest zatem z tego punktu widzenia uwzględnienie charakteru danej czynności prawnej i jej faktycznego celu. Treść obowiązujących przepisów nie daje podstaw do ograniczenia zakresu przedmiotowego wyłącznie do tych czynności prawnych, które bezpośrednio skutkują cesją wierzytelności. Zakres ten obejmuje również czynności prawne, których dalszym skutkiem jest zmiana wierzyciela.

Analizując umowę zawartą w tej sprawie przez powoda z A. C., a także skutki jej wykonania i odwołując się w tym zakresie szeroko do orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sąd okręgowy uznał, że skutkiem wykonania tej umowy było podstawienie (wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela), przewidziane w art. 518 k.c. Podstawienie uregulowane w art. 518 k.c. ma skutki zbliżone do skutków przelewu, gdyż następuje przejście wierzytelności na nowego wierzyciela. Wprawdzie wstąpienie w prawa dotychczasowego wierzyciela następuje tylko do wysokości, w jakiej nastąpiła spłata wierzytelności, zaś w przypadku spłaty tylko części wierzytelności, wierzyciel może wykonywać swe prawa co do pozostałej reszty z pierwszeństwem przed osobą wstępującą w jego miejsce (art. 518 § 3 k.c.), jednak z treści art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nie wynika, aby ustawodawca objął tym uregulowaniem tylko umowy, których bezpośrednim skutkiem jest nabycie wierzytelności w takim zakresie, w jakim przysługiwała ona dotychczasowemu wierzycielowi. Podstawienie w prawa zaspokojonego wierzyciela może być wynikiem umowy,

w tym poręczenia czy gwarancji, jeżeli więc z okoliczności zawarcia takiej umowy wynika, iż ma ona na celu zmianę wierzyciela zakładu opieki zdrowotnej, umowa ta podlega regulacji zawartej w art. 53 ust. 6 i 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Z treści umowy zawartej przez powoda z wierzycielem pozwanego wynika, że strony z góry ustaliły, że w zakresie spłaconego przez poręczyciela (gwaranta) zobowiązania, powód staje się wierzycielem pozwanego z prawem do naliczania dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wezwania do spłaty zobowiązania. Brak zgody podmiotu tworzącego na zawarcie przedmiotowych umów skutkuje, że są one dotknięte sankcją bezskuteczności zawieszonej. Do czasu potwierdzenia skuteczności czynności prawnej przez uzyskanie zgody podmiotu tworzącego powód nie może powoływać się na skutki wynikające z zawarcia przedmiotowej umowy i dokonania spłaty wierzytelności, a tym samym nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia wierzytelności wynikających z umów zawartych po dniu 22 grudnia 2010 r. Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Apelację od wyroku sądu okręgowego wniosła strona powodowa, zaskarżając wydany wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniesionego powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W apelacji powoda zawarte zostały następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w związku art. 65 § 2 k.c. poprzez błędne uznanie, że z treści umowy gwarancyjnej w sposób oczywisty wynika, że strony miały na celu zmianę wierzyciela, a więc umowa gwarancyjna narusza zakaz, o którym mowa w art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z regułami wykładni i wiedzą prawniczą i uznanie, że strony umowy gwarancyjnej miały na celu wejście w prawa wierzyciela w chwili podpisania umowy gwarancyjnej, który to wniosek wyprowadzony został wskutek niedopuszczalnej wykładni rozszerzającej pojęcia „czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela”, chociaż wstąpienie w prawa wierzyciela w drodze subrogacji ustawowej nie jest czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela;

c) art. 232 k.p.c. poprzez bezzasadne uznanie za udowodnione, że umowa gwarancyjna miała na celu zmianę wierzyciela, chociaż strony czynności prawnej nie zostały przesłuchane na tą okoliczność, w związku z tym zamiar stron w postaci bezpośredniej zmiany wierzyciela nie został udowodniony;

d) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 405 k.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i nierozstrzygnięcie, czy w przedmiotowym stanie faktycznym powodowi przysługuje roszczenie na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu;

e) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przedstawienie w treści uzasadnienia stanowiska Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 654/13 i wskazanie w treści uzasadnienia argumentów użytych przez Sąd Apelacyjny w treści uzasadnienia tego wyroku co wskazuje na brak samodzielności w rozpoznaniu stanu faktycznego sprawy i sugerowanie się stanowiskiem innego sądu powszechnego w doborze argumentów, w szczególności w wykładni art. 53 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 54 ustawy o działalności leczniczej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

f) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne wyprowadzenie wniosku ze stanu faktycznego, że „art. 518 k.c. ma skutki zbliżone do skutków przelewu, gdyż następuje przejście wierzytelności na nowego wierzyciela” i w konsekwencji oddalenie powództwa;

g) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie faktyczne, że strony w umowie z góry założyły, że powód wejdzie w prawa wierzyciela, co jest sprzeczne z rzeczywistością, ponieważ wejście w prawa wierzyciela jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, a strony umowy nie mogły mieć pewności, że powód wejdzie w prawa wierzyciela, skoro pozwany w

okresie wyznaczonym mu do spłaty zobowiązań mógł te zobowiązania spłacić i nieudowodniony został w niniejszym postępowaniu zamiar stron zmiany wierzyciela w chwili zawarcia umowy;

h) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, że (...) S.A. jest „podmiotem profesjonalnym zajmującym się obrotem wierzytelnościami i pozasądową windykacją należności”, chociaż jest to okoliczność faktyczna podlegająca udowodnieniu i fakt ten w niniejszym postępowaniu nie został udowodniony;

i) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 57 § 1 k.c. poprzez bezzasadne wyciągnięcie wniosku, że w niniejszym stanie faktycznym umowny zakaz przenoszenia wierzytelności na osoby trzecie wywołuje skutek do osób trzecich, chociaż stan faktyczny sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że powód wiedział o zakazach umownych oraz sprzeczność wniosku z zasadami doktryny, że umowny zakaz, który nie ma podstawy prawnej w przepisach powszechnie obowiązujących nie może wiązać erga omnes;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 391 k.c. w związku z art. 518 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie z powodu błędnego uznania, że wstąpienie osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. stanowi naruszenie ustawowego zakazu, o którym mowa w art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej;

b) art. 391 k.c. w związku z art. 405 k.c. poprzez ich niezastosowanie, chociaż w niniejszym stanie faktycznym występowały przesłanki by uwzględnić roszczenie na podstawie art. 405 k.c.;

c) art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej poprzez jego zastosowanie i tym samym nieuwzględnienie roszczenia powoda.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia, sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do licznych zarzutów naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że przyjmując w tym zakresie, jako punkt odniesienia zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poszczególne zarzuty koncentrują się w istocie nie na kwestionowaniu poszczególnych zdarzeń faktycznych, będących przedmiotem ustaleń sądu okręgowego, a na ocenie prawnej tych zdarzeń, w szczególności wykładni umowy zawartej przez powoda z kontrahentem pozwanego – A. C. w świetle regulacji zawartych w art. 54 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zagadnienia te będą przedmiotem dalszych rozważań sądu apelacyjnego. Same okoliczności faktyczne tej sprawy – to jest fakt zawarcia przez powoda umowy z kontrahentem pozwanego – A. C. oraz fakt wykonania tej umowy poprzez zapłatę przez powoda na rzecz A. C. kwoty stanowiącej równowartości niezapłaconej przez pozwanego wierzytelności nie są w istocie w tej sprawie sporne. Dokonane w tym zakresie przez sąd okręgowy ustalenia sąd apelacyjny przyjmuje za własne i czyni podstawą dalszych rozważań prawnych.

Całkowicie niezasadny jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Fakt obszernego odwołania się przez sąd okręgowy do poglądów prawnych innych sądów, w szczególności Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zaprezentowanych we wcześniejszych orzeczeniach wydanych w podobnych sprawach, nie może być kwalifikowany jako brak samodzielności orzeczniczej sądu okręgowego. Wbrew zarzutom skarżącego sąd pierwszej instancji dokonał samodzielnych ustaleń faktycznych w tej sprawie i własnej oceny prawnej, nawiązując do poglądów ukształtowanych w orzecznictwie. W szczególności przywołane w apelacji orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie VI ACa 654/13 nie stanowiło prejudykatu w tej sprawie i jako prejudykat nie było traktowane przez sąd okręgowy.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez ustalenie, że powód jest podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami i pozasądową windykacją należności. Zaprzeczanie tej okoliczności przez skarżącego budzi zdziwienie, jeśli zważyć choćby na liczbę spraw o zbliżonym stanie faktycznym

wytaczanych przez powoda. Okoliczność ta ma charakter notoryjny i w świetle art. 228 k.p.c. nie wymaga dowodzenia. Niezależnie od tego, okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

Skarżący, dochodząc w tej sprawie zapłaty od pozwanego, wskazuje na dwie alternatywne podstawy swoich żądań. Po pierwsze, roszczenie swoje wywodzi z konstrukcji wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 § 1 pkt 1 k.c.). Po drugie, roszczenie swoje opiera alternatywnie na konstrukcji bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.). Żadna z tych konstrukcji nie stanowi jednak źródła roszczenia materialnoprawnego powoda, które zasługiwałoby na ochronę prawną w tej sprawie.

Powołując się na konstrukcję subrogacji, skarżący wywodzi, że wykonując umowę z A. C. i świadcząc na jego rzecz, wykonał zobowiązanie pozwanego, co skutkowało wstąpieniem w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 § 1 pkt 1 k.c.). Z kolei powołując się na kondykcję bezpodstawnego wzbogacenia skarżący twierdzi, że spełniając świadczenie z umowy zawartej z A. C. wykonał własne zobowiązanie, czego skutkiem było powstanie wzbogacenia po stronie pozwanego. Abstrahując już od wewnętrznej sprzeczności tych twierdzeń (wykonanie cudzego lub własnego zobowiązania) żadna z tych konstrukcji w świetle ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, nie kreuje roszczenia powoda względem pozwanego.

Co do pierwszej z tych konstrukcji, to w zbieżnym stanie faktycznym, jak stan faktyczny w tej sprawie, była ona przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r., II CSK 546/14. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy uznał, że czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej i tym samym mieszającą się w zakresie przedmiotowym art. 54 ust. 5 ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej jest również umowa o świadczenie przez osobę trzecią (art. 391 k.c.). Sąd Najwyższy analizując konstrukcję, analogiczną jak w rozpoznawanej sprawie, a więc umowy gwarancyjnej w oparciu o mechanizm przewidziany w art. 391 k.c. uznał, że umowa ta pełni funkcję zabezpieczającą, zbliżoną do poręczenia. Na skutek zawarcia umowy gwarancyjnej i zawartego w nim zobowiązania gwaranta, że osoba trzecia (samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej) spełni na rzecz wierzyciela świadczenie ze stosunku podstawowego, wierzyciel samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej uzyskał dodatkowego dłużnika. Wierzyciel ma nadal roszczenie do osoby trzeciej o spełnienie świadczenia ze stosunku podstawowego, a w wypadku niespełnienia tego świadczenia ma jeszcze roszczenie gwarancyjne wobec dłużnika. Spełnienie świadczenia przez gwaranta z umowy gwarancyjnej może być, w ocenie Sądu Najwyższego, traktowane jako zaspokojenie nie tylko własnego, ale również cudzego długu. Pozwala to ujmować pozycję gwaranta jako quasi-poręczyciela. Odwołując się do swojego wcześniejszego orzecznictwa Sąd Najwyższy wskazał, że zakres art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, a także zakres art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, obejmuje ze względu na skutek subrogacji określony w art. 518 § 1 pkt 1 k.c. także poręczenie udzielone za zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej. Tak więc czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w rozumieniu art. 53 ust. 6 u.z.o.z. i art. 54 ust. 5 u.d.l. jest również umowa o świadczenie przez osobę trzecią (art. 391 k.c.) w postaci quasi-poręczenia. Tym samym umowa taka, jak zawarta w rozpoznawanej sprawie, bez wymaganej, zgodnie z art. 54 ust. 5 u.d.l., zgody podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, jest nieważna (art. 54 ust. 6 u.d.l.). Tym samym spełnienie świadczenia zastrzeżonego tą umową nie skutkuje wstąpieniem powoda w miejsce zaspokojonego wierzyciela i nie powoduje powstania roszczenia powoda względem pozwanego na mocy art. 518 § 1 pkt 1 k.c.

Analogicznie należy ocenić drugą ze wskazanych przez skarżącego podstaw dochodzonego w tej sprawie roszczenia – art. 405 k.c. Wskazać przy tym należy, że w doktrynie wydaje się przeważać stanowisko, zgodnie z którym spełnienie przez gwaranta przyrzeczonego świadczenia, zgodnie z konstrukcją zawartą w art. 391 k.c., stanowi raczej wykonanie własnego zobowiązania, a więc spłacenie własnego, a nie cudzego długu. W efekcie gwarant nie wstępuje w prawa zaspokojonego wierzyciela z mocy art. 518 § 1 k.c. Spełnienie świadczenia przez gwaranta może natomiast skutkować powstaniem roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (zob. m.in. E. Łętowska, Umowa o świadczenie przez osobę trzecią, Warszawa 1970, s. 147 i n.; P. Machnikowski, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC 2014, s. 724; A. Olejniczak, w: Kidyba, Komentarz KC 2010, III, s. 270; W. Popiołek, [w:] K. Pietrzykowski, KC. Komentarz, t. 1, art. 391, Nb 10). Nie zmienia to jednak zasadniczej oceny, zgodnie z którą umowa gwarancyjna z art. 391 k.c., na

mocy której gwarant zobowiązuje się, że samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej spełni na rzecz wierzyciela świadczenie ze stosunku podstawowego oraz zastrzega sobie prawo zwolnienia się z tego zobowiązania poprzez spełnienie świadczenia przyrzeczonego mieści się w zakresie przedmiotowym art. 54 ust. 5 u.d.l. Pełni bowiem ona funkcję zabezpieczającą, zaś jej prawnym i ekonomicznym celem jest zmiana osoby wierzyciela publicznego zakładu opieki zdrowotnej na wypadek niespełnienia przez ten zakład świadczenia ze stosunku podstawowego. Tym samym zawarcie tej umowy bez zgody podmiotu tworzącego publiczny zakład opieki zdrowotnej, skutkuje jej nieważnością (art. 54 ust. 6 u.d.l.). W efekcie spełnienie świadczenia z umowy nieważnej ma charakter świadczenia nienależnego i nie skutkuje umorzeniem zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej. Tym samym zakład opieki zdrowotnej nie staje się w ten sposób wzbogacony, co powoduje, że nie powstaje roszczenie gwaranta w stosunku do zakładu opieki zdrowotnej oparte na art. 405 k.c. Gwarant ma co najwyżej roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia w stosunku do drugiej strony umowy gwarancyjnej (*condictio sine causa* - art. 410 § 2 k.c.).

W świetle powyższego zarzuty naruszenia art. 391 k.c., art. 518 § 1 pkt 1 k.c., art. 405 k.c., a także art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej uznać należy za niezasadne. Skutkuje to oddaleniem wniesionej w tej sprawie apelacji (art. 385 k.p.c.). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Na koszty należne pozwanemu składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.